

Net, vistnok ikke til at forurette Præsterne mere end andre Embedsmænd, men deres Net til, hvilket Dieblif de ville, at inddrage alle de Indtægter, som ere til Præstestændens Vønning, og give den heel og holden sin Afsted.

Det er kun som dan sk Rigsdagsmand, at jeg ikke kan tie til et Lovforslag, som under Skin af en ny Skatteligning, en Udjævning mellem Skatterne paa det privilegerede og upriviligerede, det begunstigede og det misbegunstigede Hartkorn, — under Skin deraf, jo er noget ganske Andet. Thi Forskjellen mellem Skattebyrden paa disse to, vi kunne ikke sige Slags Hartkorn, thi de ere jo af et Slags, men paa de to Slags Giere, som vi ikke kunne kjende nogen Forskjel paa, som i mindste Maade skulde berettigede det ene til Begunstigelse fremfor det andet, det er jo kun paa Papiret og i Skattebøgerne, at den ved dette Lovforslag vilde forsvinde, undtagen naar man seer langt hen til Enden af det Tidrum, da den $\frac{1}{2}$ pCt., som Staten vilde vinde, det vil sige: vinde fra sig selv, kunde have udgjort et synkende Fond, eller hvad vi ville kalde det, som kunde tilintetgjøre den Gjæld, vi frivilligt skulde paatage os til Gierne af det hidtil begunstigede Hartkorn. Jeg kan nemlig ikke indsee Andet, end at, saasnart denne Sag skal komme til folkelig Behandling og det findes, at det er en Kjendsgjerning, at en stor Del af Hartkornet er belagt med Skatter, og det andet ikke førend til en vis Tid, førend ved Begyndelsen af dette Aarhundrede, og at der endnu finder en Forskjel Sted, som aldeles ikke har nogen anden Grund end Regjeringens Villie — at, saasnart det kommer til folkelig Behandling, at da Følgen maa blive, at alt Hartkornet kommer til at svare lige Skatter, uden at der kan være Spørgsmaal om noget Slags Godtgjørelse, med mindre der har paahvilet Gieren af det begunstigede Hartkorn visse Byrder som saadanne, som da unægteligt bør bortfalde. Er det saaledes Tilfældet, hvad jeg ikke kan sige, men er det Tilfældet, at enten alle eller dog endeel af dem, som eiede begunstiget, privilegeret Hartkorn, at de paa Grund deraf ere ansatte til en høiere Krigsskat, end de ellers vilde komme til at svare, saa finder jeg det aldeles naturligt, at, saalænge denne Krigsskat

staaer, at da, hvad meer de maatte komme til at svare ved en ny Skatteligning paa deres Hartkorn, at det blev afdraget i deres Krigsskat; men, saasnart den ophørte, mener jeg, maatte ogsaa al baade retlig og billig Godtgjørelse ophøre. Thi jeg veed ikke rettere, end at de Gæste, som kunne tale med Rette om Godtgjørelse, at det maatte være dem, som hidtil i saa lang Tid have maattet bære en saa usforholdsmæssig Deel af Byrden. (Hør!) Man taler saa meget om, at fordi det privilegerede Hartkorn i Handel og Vandel er solgt til høiere Priis, at man derfor skulde have billig Krav paa Godtgjørelse. Men, dersom det var sandt, maatte jo enhver Gang, Regjeringen og Folket var nødt til at paalægge en ny Skat, en ny Skat paa Jord eller anden fast Eiendom, det Samme blive Tilfældet. Thi unægteligt er det baade solgt og kjøbt efter de Skatter, som de dengang havde at udrede, og som de nærværende Tider, da der indtræder Krigsskat, og da der indtræder mange Udgifter, som aldrig kunne forudsæes, saa vil det Samme blive Tilfældet. Og ligesaalidt, som der vilde have været Mening i, hvis Regjeringen vilde have foreslaaet enten om Nogen af os, eller om os Alle, at vi skulde have Godtgjørelse for den Krigsskat, vi udrede, da det var en uforsudset Byrde, og som maaskee kunde gjøre meer Forvirring i vor lille finansielle Stat — ligesaa urimeligt er det i Sandhed i mine Dine at tale om Godtgjørelse for en Skattelighed, som skal indføres. Jeg forstaaer det aldeles ikke. Om ogsaa vort Pengevæsen for Diebliffet var i den Stilling, at vi hverken behøvede flere Indtægter eller endog saa behøvede at opgive Haabet om snart at faae en Skattelettelse, selv da indseer jeg aldeles ikke, hvorfor der skulde fæe en Gave til visse Personer — thi det blev det dog altid, og vilde, i Forbigaaende sagt, saa meget viskere blive det, som vi med det Samme stræbe alt hvad vi kunne, at faae Fæstegodsset bortsolgt. Herremændene synes i det Hele at ønske at realisere deres Eiendomme — altsaa personligt gif de af med en Godtgjørelse. Jeg siger derfor, en saadan Godtgjørelse til Personer kan jeg aldrig finde mig i, selv naar vort Pengevæsen var i den ypp-